

Концентрація кетонів у дорослої великої рогатої худоби вища в тканині печінки, нирок, легень, селезінки, серцевого і скелетних м'язів, ніж в слизовій оболонці всіх відділів травного тракту, тоді як у плоду суттєвих відмінностей в їх вмісті не спостерігається. Концентрація кетонів у тканині печінки, нирок, легень, селезінки, серцевого і скелетних м'язів однакова, а в слизовій оболонці всіх відділів травного каналу – більш висока у плоду, ніж у дорослих тварин.

Основним місцем утворення кетонів є печінка. Таким чином, кетони тіла, які утворюються в організмі жуйних тварин, поступаючи в кров, окиснюються через ацетилкоензим А в циклі Кребса в різних органах і тканинах (м'язи, легені, нирки) і використовуються ними як джерело енергії.

В нормі вміст кетонів невеликий. Це зумовлюється великою здатністю організму окиснювати ацетооцтову кислоту, а також в молочній залозі бета-оксималяну кислоту; окиснена частина ацетооцтової кислоти може ресинтезуватися (наприклад, в лактуючій молочній залозі) у вищі жирні кислоти при участі НАДФ-Н₂.

Таким чином, дані клінічних спостережень та фізіолого-біохімічних досліджень дають підставу стверджувати, що кількість кетонів тіла, яка утворюється в організмі жуйних тварин, визначається: кількістю надходження в печінку кетогенних речовин – оцтової, масляної, вищих жирних кислот та швидкістю їх окиснення, а також кількістю поступаючих в організм кетогенних амінокислот і величиною та швидкістю утворення аміаку в рубці; активністю ферменту деацетилази в печінці; величиною ресинтезу у вищі жирні кислоти; інтенсивністю окиснення ацетилкоензиму А в циклі Кребса.

Успішне вирішення проблеми боротьби з кетозами залежить від глибоких досліджень в області годівлі, генетики, агрономії та інших суміжних наук та від впровадження наукових досягнень у сільськогосподарське виробництво.

УДК 619:616.992.28

Костюк В.О., студент ОС Магістр, спеціальність "Ветеринарна медицина"

Науковий керівник – Просяний С. Б., кандидат с.-г. наук, доцент
Подільський ДАТУ, м. Кам'янець-Подільський, Україна

ЕПІЗООТИЧНІ АСПЕКТИ ПРОЯВУ ТРИХОФІТІЇ ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ

Розробка ефективних засобів специфічної профілактики трихофітії на підставі вивчення особливостей перебігу, етіологічної структури, біологічних властивостей збудників є сучасною й актуальною. Її розвиток вимагає здійснення комплексних досліджень, у тому числі щодо з'ясування епізоотологічних особливостей перебігу захворювання.

В зв'язку з цим, метою наших досліджень було вивчення особливості епізоотології трихофітії великої рогатої худоби в умовах ТОВ СП "НІБУЛОН" філії "Мрія" Кам'янець-Подільського.

Епізоотичну ситуацію з трихофітії вивчали на підставі власного аналізу та використовуючи дані ветеринарної звітності господарства за останні 4 роки.

Діагноз на трихофітію ставили враховуючи епізоотологічні дані, клінічні ознаки та результати лабораторних досліджень патологічного матеріалу (у вигляді глибокого зіскрібка з периферичних частин свіжих уражених ділянок шкіри, що не піддавалися лікувальному обробкам).

Дерматомікози в ТОВ СП "Нібулон" філія "Мрія" набули значного поширення за останній період. Аналіз табл. 1 показує, що за останні 3 роки спостерігається чітка тенденція щодо зростання захворюваності молодняка на трихофітію. Якщо в 2014-15 рр захворюваність серед тварин до 1 року коливалась в межах 15,33-19,12 %, то в 2016 році кількість випадків хвороби зросло в 1,86 рази і охопило майже третину поголів'я даного віку.

Таблиця 1. Динаміка захворювання молодняка великої рогатої худоби трихофітією

Рік	Кількість тварин до 1 року, гол.	Захворіло	
		гол	%
2014	274	42	15,33
2015	251	48	19,12
2016	263	75	28,52

Як відомо, сезонні аспекти дерматомікозів великої рогатої худоби є важливою складовою епізоотологічного моніторингу і служать базою для встановлення оптимальних строків лікувально-профілактичних заходів.

Аналіз одержаних даних (табл. 2) підтверджує істотну залежність відсотку уражених тварин від пори року. Максимальне ураження тварин збудником трихофітії відмічали в зимовий і весняний періоди. Загалом показник захворюваності за ці періоди становив 19,6 %. В літній період захворюваність на трихофітію великої рогатої худоби господарства була мінімальною. Восени вона поступово зростала до 5,4 %.

Таблиця 2. Сезонна динаміка молодняка великої рогатої худоби господарства за результатами ветеринарної звітності господарства за 2016 рік

Сезон	Кількість тварин до 1 року, гол.	Виявлено хворих, гол	Захворюваність, %
Зима	269	28	10,4
Весна	272	25	9,2
Літо	254	8	3,2
Осінь	261	14	5,4

Нами було досліджено і зроблено аналіз вікової динаміки захворюваності великої рогатої худоби на трихофітію (рис. 1). В січні-березні 2017 року було виявлено 74 тварини хворих на трихофітію.

Серед них приблизно третина тварин хворіла у віці 2-3 місяці. У телят віком 1 місяць ми спостерігали 12 випадків захворювання, що склало 16,2 % від їх загальної кількості. Ймовірно, це пов'язано з пасивною передачею специфічних антитіл новонародженим телятам з молозивом матері. В тварин старше 3-місячного віку поступово захворюваність знижувалась до 8,1 % у віці 9-12 місяців. У більш старших вікових груп було виявлено лише 6,8 % хворих на трихофітію тварин.

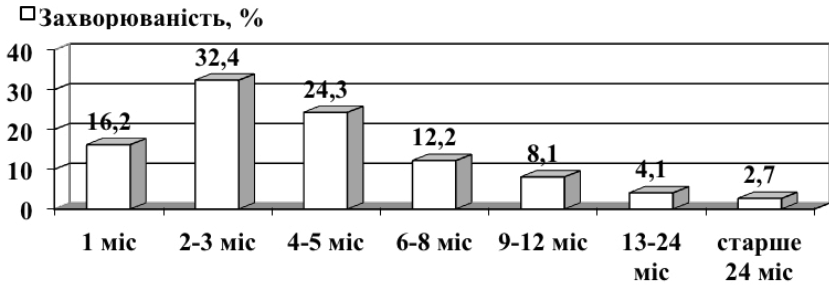


Рис. 1. Вікові особливості захворюваності великої рогатої худоби трихофітією в господарстві ($n = 74$)

Аналіз епізоотичної ситуації показав, що в ТОВ СП “Нібулон” філія “Мрія” має місце трихофітія великої рогатої худоби. В динаміці за останні 3 роки захворюваність на трихофітію зростає в 1,86 рази.

У сезонному аспекті максимальний показник захворюваності (19,6 %) відмічали в зимово-весняний період.

Максимальної інтенсивності інфекція набувала в телят 2-3-місячного віку, досягаючи рівня 32,4 %. Зі збільшенням віку тварин поступово формується віковий (постінфекційний) імунітет на що вказує зменшення захворюваності у тварин старшого віку.

УДК 574.632

Косяк А. П., студентка II курсу факультета ветеринарної медицини

Научный руководитель – Медведская Т.В., кандидат вет. наук, доцент

Витебская ордена “Знак Почета” государственная академия ветеринарной медицины, Витебск, Республика Беларусь

РОЛЬ ВОДНОЙ СРЕДЫ В ЦИРКУЛЯЦИИ ИНВАЗИОННОГО МАТЕРИАЛА

Вода является фактором передачи многих заболеваний. Немаловажным фактором является санитарное состояние воды, так как потребление животными недоброкачественной воды ведет к снижению иммунитета организма и тем самым делает его более уязвимым при попадании патогенного агента.

Открытые водоемы загрязнители поступают главным образом путем смыыва их талыми и дождевыми водами (с поверхностным стоком), а также подземной инфильтрации атмосферных осадков, поливных и других вод с грунтовым потоком, гидрологически связанным с водоемами [2].

Яйца и личинки гельминтов, попав в окружающую среду, подвергаются губительному действию физических и биологических факторов. Несмотря на это, значительная часть их не только сохраняет жизнеспособность, но и развивается до инвазионной стадии и может представлять опасность для людей и животных.